

و اما کشمیر...

راستش می‌خواستم در این شماره چیزی ننویسم. بیشتر از آن روی که مدیرمسئول محترم نشریه کلامی شیوا و خواندنی نوشته بود و مرا و ما را از هر نوشتاری به نام سرمقاله در این شماره بی‌نیاز می‌کرد. اگرچه کلام آن برادر ارجمند بیشتر از سر مهربانی و نوازش بود و هر بار که این مجله چاپ شد نیز مقاله‌ای از ایشان چشم نواز دل و جان مشتاقان بود. دیگر آن که در همین شماره، مقاله‌ای نسبتاً مفصل از من در باب «معنای فراموش شده کشمیر» درج شده است و همان کفایت می‌کند که به قول آن بزرگوار «یک داغ دل بس است برای قبیله‌ای» و تازه جز همین کوتاه نوشته، داغی دیگر و شعری دیگر و سفرنامه‌ای دیگر هم نوشته بودم، حاصل دوسفر در دو بهار گذشته به کشمیر، که سرشار از دل‌تنگی‌هایی بود و از شما چه پنهان که هنوز بیشتر بٹ الشکوای من از آن دیار نانوشته مانده است و سرنوشت رها شده قبور شاعران بزرگ زبان فارسی و گمنامی آنان در سرزمینی که نامش را «ایران صغیر» نامیده‌اند برای این کوچک‌ترین خادم زبان فارسی بسیار تا بسیار دردناک و گران بود و هست و آن سفرنامه ماند تا در فرصتی دیگر شاید کتابی شود یا شعری.

کشمیر با همه سبزی‌ها و زردی‌هایش برای من همچنان سبز است و همچنان زلال و کدورتی اگر هست از کشمیر و کشمیریان نیست. این شماره قند پارسی بیش از دیگر شماره‌ها حاوی مقالات تخصصی است و از شما چه پنهان که مقالات هنوز از گرد راه می‌رسید که شیرازه این مجله بسته شد. هرچه هست آن قدر هست که بتوان با تأملی در آن دیگر بار شکوه و عظمت کشمیر و کشمیریان را به‌نظاره نشست.

هرچه هست بیش از آن مقداری است که در تمام این چند دهه اخیر درباره کشمیر در این مجله و مجلاتی از این دست به‌نوشتن آمد.

هرچه هست تلاش صادقانه‌ای است از شما استاد و پژوهشگر و دانشجوی عزیز زبان فارسی که دغدغه شکوفایی زبان فارسی و شکوفایی جان خویش را دارید. در این شماره نوقلمان و دانشجویان زبان فارسی هند را بیشتر به تلاش خوانده‌ایم و بیشتر از آنان مطلب درج کرده‌ایم و بیشتر به آنان میدان داده‌ایم که یعنی شما نیز می‌توانید با تلاش بیشتر مقالاتی از جنس مقالات جماعت پیران و بزرگان تحقیق و پژوهش بنویسید. از این رو مقالات استادانی چون امیر حسن عابدی، استاد شریف حسین قاسمی، استاد صابر آفاقی، استاد مصطفوی سبزواری و... می‌تواند یک الگو و سرمشق برای استادان جوان‌تر باشد.

در شماره آتیه می‌خواستیم به سراغ «گجرات در ادب فارسی» برویم، اما به پیشنهاد و احترام سرور ارجمند و پژوهشگر پرتلاش جناب پروفیسور شریف حسین قاسمی شماره آینده قند پارسی را به «دهلی و ادب فارسی» اختصاص می‌دهیم. اینک چشم انتظار زیارت مقالات و مطالب پژوهشی شما در دو موضوع دهلی و گجرات و سهم آنان در زبان فارسی هستیم.

در این شماره اگر کاستی‌هایی است از ماست و اگر قوت و بالندگی‌یی است از شماست. دست مریزاد و مرحبا به یکایک شما که از تبار تلاش و پوییش و کوشش و جوشش‌اید.

دیر مانید و پایدار باشید. بحق محمد^(ص) و آل محمد، آمین.

علی‌رضا قزوه

سردبیر و مدیر مرکز تحقیقات فارسی

رایزنی فرهنگی ج.ا. ایران، دهلی‌نو

(تیرماه ۱۳۸۹ ش، دهلی‌نو)